

04-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে মুখেৰে একো ক'ব নালাগে, সঁচা অন্তৰেৰে এজন পিতাক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে, সঁচা অন্তৰত চাহেব ৰাজী হয়"

*প্ৰশ্ন:- সকলোতকৈ ভাল আচৰণ (চৰিত্ৰ) কোনটো? কোনটো দৈৱী আচৰণ তোমালোকে ধাৰণ কৰিব লাগে?

*উত্তৰ:- সদায় হৰ্ষিত হৈ থকাটো বৰ ভাল আচৰণ। দেৱতাসকল সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকে, খিলখিলাই (শব্দ কৰি) নাহাঁহে। শব্দ কৰি হাঁহাটোও এটা বিকাৰ। তোমালোক সন্তানসকল স্মৃতিৰ গুপ্ত সুখত থকা উচিত। ব্যক্তি বিশেষে আকৰ্ষিত হোৱাটোও বহুত লোকচানকাৰক। সেৱাৰ সফলতাৰ কাৰণে অনাসক্ত বৃত্তিৰ প্ৰয়োজন। নাম-ৰূপৰ দুৰ্গন্ধ যাতে অলপো নাথাকে। বুদ্ধি বহুত স্বচ্ছ হোৱা উচিত। এইটো ধাৰণাৰে যেতিয়া সেৱা কৰা হয়, অন্যক নিজৰ দৰে গঢ়ি তোলা হয় তেতিয়া চেহেৰা হৰ্ষিত হৈ থাকে।

*গীত:- তেওঁ আমাৰ পৰা বিচ্ছেদ নহ'ব আৰু আমি দুখী নহ'ম.... (ন ৰহ হমসে জুদা হৌগে...)

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানে কিয়নো কোৱা হয় যে সঁচা হৃদয়ৰ হ'লে চাহেব (প্ৰভু) সন্তুষ্ট হয়। হৃদয়ো আত্মাতে নাই জানো। গতিকে সঁচা চাহেবক স্মৰণ কৰিলে সুখ পাবা। স্মৰণ অৰ্থাৎ অন্তৰেৰে পিতাক মনত পেলাব লাগে। চাহেবক জপ কৰা। জপ কৰাৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে মুখেৰে কিবা উচ্চাৰণ কৰি থাকিব। নহয়, স্মৰণ কৰি থাকিলে বহুত সুখ পাবা। অন্যকো নিজৰ দৰে গঢ়ি তুলিব লাগে। কাৰোবাক বুজোৱাটোও বৰ সহজ। যেনেকৈ পতিব্ৰতা স্ত্ৰীয়ে পতিৰ বাহিৰে অন্য কাকোকে মনলৈ নানে তেনেকৈ আত্মাসকলে সেই পাৰলৌকিক বেহদৰ পিতাক সঁচা অন্তৰেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। যেনেকৈ প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ মৰম থাকে। তেওঁলোক নাম-ৰূপত মতলীয়া হয়, বিকাৰৰ কোনো কথা নাথাকে। প্ৰেমিকে প্ৰেমিকাক, প্ৰেমিকাই প্ৰেমিকক মনত পেলায় আৰু অন্য কলৈকো বুদ্ধি নাযায়। যদিও বৃত্তিগত কাম-কাজ কৰে কিন্তু অন্তৰ এজনৰ লগতে থাকে। সেয়া পৱিত্ৰ স্মৃতি। শৰীৰ আৰু বুদ্ধি অপৱিত্ৰ নহয়। তেওঁলোকৰো গায়ন আছে, কিন্তু এনেকুৱা বহুত কম থাকে। এই জ্ঞানতো সঁচা প্ৰেমিক বহুত কম। মায়া এনেকুৱা যে নাকত ধৰি লয়। অংগদৰ উদাহৰণ দিয়া হৈছে। ৰাৱণে কয় – দেখা যাওঁক এওঁ অস্থিৰ হয়নে নহয়? যিসকল বিচক্ষণ মহাৰথী আছে তেওঁলোককে মায়াই আক্ৰমণ কৰে। যেনেকৈ নিগনিয়ৈ কুটে, এনেকৈ ফুৰায় যে গমেই পোৱা নাযায়। এনেয়ে মায়াও অতি বলৱান। নীতি বিৰুদ্ধ চল-চলন হ'লে ভিতৰৰ পৰা গুপ্ত তলা লগাই দিয়ে। এই ক্ষেত্ৰত বুজিবলৈ অতি বিশাল বুদ্ধিৰ দৰকাৰ। বাবাক স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস লাগে। পিতাৰ প্ৰতি পুৰা মৰম থাকিব লাগে।

তোমালোকে অনাসক্ত হৈ সেৱা কৰিব লাগে। কোনোবা যিমনেই ভাল সন্তান নহওঁক কিয় এনেকুৱা নহয় যে তেওঁৰ নাম-ৰূপত বান্ধ খাই যাব লাগে, ইয়াৰ দ্বাৰা বহুত ডাঙৰ ক্ষতি হৈ যায়। পিতাই কয় নিজক অশৰীৰী আত্মা বুলি বুজি মোক স্মৰণ কৰা। নিজক স্বচ্ছ কৰি ৰাখা। তোমালোক শিৱবাবাৰ হোৱা, তেওঁ তোমালোকক স্বচ্ছ বনায়। বিকাৰ সমূহ আতৰাই পেলাব লাগে। তোমালোকৰ নামেই হৈছে শিৱশক্তি। তোমালোকে সৰ্ব শক্তিমানৰ পৰা শক্তি পোৱা, সেয়েহে তেওঁৰ লগত ভালকৈ যোগ যুক্ত হ'ব লাগে। পিতাই কয় – নিৰন্তৰ স্মৃতিত থকাটো মাহীৰ ঘৰ নহয়। ভোজন কৰাৰ সময়ত কিমান চেষ্টা কৰা হয় তথাপিও পাহৰি যোৱা যায়। বহুত চেষ্টা কৰে – গোটেই সময় পিতাৰ স্মৃতিত খাম

কিয়নো তেওঁ আমাৰ বহুত মৰমৰ, কিয়নো আমি তেওঁৰ স্মৃতিত নখাওঁ তেতিয়া লগতে থাকিব। তথাপিও বাৰে বাৰে পাহৰি যায়। ভক্তি মার্গতো বুদ্ধি অন্য ফালে ভ্ৰমি ফুৰে। এয়াটো জ্ঞানৰ কথা। এই কথাবোৰ সন্তানসকলেও পুৰা বুজি নাপায়। কিছুমান সন্তানে বগুৰা বাই থাকে। যদি নিৰন্তৰ যোগ লাগি যায় তেতিয়া বুজা যাব যে কৰ্মাতীত অৱস্থা আহি পাইছে। কিন্তু স্মৃতি স্থায়ী হৈয়ে নাথাকে, বহুত যুদ্ধ চলে। বাবাই দেখিবলৈ পায় বহুতৰে বুদ্ধিযোগ ভ্ৰমি ফুৰে, অশৰীৰী হ'বলৈ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। বহুত কম আছে যিয়ে সঁচাকৈ কয়। ক'বলৈ লাজ কৰে। মায়া বহুত শক্তিশালী। পৰাস্ত কৰোতে দেৰি নকৰে। এনেকুৱা নহয় যে আমিটো সন্তান হওঁৱেই। উপায়ো শুনোৱা হয়। প্ৰথমতে কৰ্মাতীত অৱস্থালৈ আহিব লাগিব তাৰ পিছত ক্ৰমানুসৰি পদ। বাবাই জানে সন্তানসকলক মায়াই বহুত হায়ৰাণ কৰে, স্মৃতিত থাকিবলৈ নিদিয়। বহুতৰে অৱস্থা নিৰক্ষণ কৰা হয় তেওঁলোক নাম-ৰূপত বান্ধ খাই যায়। নিজকে অশৰীৰী বুলি বুজাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে কিয়নো বহুত সময়ৰে পৰা নিজক অশৰীৰী বুলি ভবা নাই। সত্যযুগত এইটো জ্ঞান পুৰা থাকে যে মই আত্মা হওঁ, মই এই পুৰণা শৰীৰ এৰি নতুন ল'ব লাগিব। সাক্ষাৎকাৰো হৈ যায়। প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাবে বুজি পায় – এতিয়া শৰীৰৰ আয়ুস পুৰা হ'ল। যেনেকৈ কোনোবা মৰিবৰ সময়ত কয় মোৰ এনেকুৱা লাগিছে যে মই এতিয়া মৰিম, বাচি থাকিব নোৱাৰিম। তাত আকৌ এনেকৈ ভাবে যে এতিয়া শৰীৰ পুৰণা হৈ গ'ল, এইটো এতিয়া ত্যাগ কৰিব লাগিব। নিজৰ নিজৰ সময়ত আনন্দৰে শৰীৰ ত্যাগ কৰে। আত্মাৰ জ্ঞান পুৰা থাকে। পিতাৰ জ্ঞান সমূলি নাথাকে। ড্ৰামাত নাই। তাত পিতাক কিয় মনত পেলাব? প্ৰয়োজনেই নাই। ইয়াতটো দুখত মনুষ্যই মনত পেলায় আৰু তোমালোকে আকৌ নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাৰ লগত যোগযুক্ত হ'ব লাগে। এই শৰীৰটো পুৰণা হয়। ইয়াত প্ৰতিটো ঘৃণা আহিব লাগে। যিমনেই ধুনীয়া, সুন্দৰ শৰীৰ নহওঁক কিন্তু সকলোৱেই কুৎচিত কিয়নো বিধি অনুসৰি সকলো আত্মাই কুৎচিত হৈ পৰিছে। এয়া হৈছে বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া কথা। গতিকে পিতাই বুজায় – বুদ্ধিৰ যোগ এজনৰ সৈতে লগাব লাগে। যেনেকৈ ল'ভ মেৰিজ কৰে নহয়। এয়াও তোমালোক আত্মাসকলৰ ল'ভ মেৰিজ। এই শৰীৰৰ প্ৰতি কোনো ল'ভ নাই। নিজৰ শৰীৰৰ প্ৰতিয়েই মৰম নাই যদি অন্যৰ শৰীৰৰ প্ৰতি কি মৰম ৰাখিব লাগে। এই দুনিয়াত সকলো সৌন্দৰ্যৰ ওপৰতে চলে। কোনোবাই নেদেখাকৈয়ে বিয়া কৰায় পিছত যেতিয়া দেখে যে চেহেৰা ক'লা তেতিয়া কয় এনেকুৱা ক'লা চেহেৰাৰ মোক নালাগে। পিছত কাজিয়া হৈ যায় – মই পইচাৰে কি কৰিম, মোকতো সুন্দৰ চেহেৰাৰ লাগিব।

এতিয়া তোমালোকে জানা – আমি আত্মা হওঁ। এই পুৰণা শৰীৰৰ প্ৰতি মোহ ৰাখিব নালাগে। এয়াটো বিকাৰী সম্বন্ধ নহয় জানো। দুনিয়াৰ লোকৰ কথাৰ পৰা আমাৰ কথাবোৰ পৃথক। এতিয়া তোমালোক ক'লা আত্মাসকলৰ বিবাহ বগা মুচাফিৰৰ (পৰিভ্ৰমণকাৰী) লগত হৈছে। জানা যে এই দুনিয়াত সকলো আত্মাই মাথো ক'লা। বগাৰ (শিৱ) লগত সম্বন্ধ গঢ়ি আত্মাক বগা বনাব লাগে। এজন মুচাফিৰে অনেক কৌটিক সুন্দৰ বনায়। ইয়াৰ বাবে বহুত ভাল যোগ লাগিব। ক'লা হৈয়ে থাকি গ'লে এফালে শক্তি খাব লাগিব আনফালে পদো ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। ইয়াত কাৰোৰে নাম-ৰূপত বান্ধ খাব নালাগে। বহুত অহিত হৈ যায় সেইবাবে বাবাই বুজায় – সাবধানে থাকা, তোমালোক মায়াৰ চক্ৰত আহি গৈছা, কিন্তু বুজি নোপোৱা। নিয়তীয়ে এৰি নিদিয়। নিজৰ পদ ভ্ৰষ্ট কৰি দিয়ে। পিতাই কয় – যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা আত্মাক পৰিত্ৰ কৰা। এয়া হৈছে ভট্টী। পিতাৰ সৈতে যোগ লগাব লাগে। অন্য ফালে যদি বুদ্ধি যায় তেন্তে ব্যভিচাৰী বুলি কোৱা হ'ব। সেৱা কৰিব নোৱাৰিবা। উচ্চ পদো পাব নোৱাৰিবা। যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰাই খাদ আতৰিব। যোগ থাকিলেহে বুদ্ধিত জ্ঞান থাকিব।

বাবা ৰূপ (যোগী)ও আৰু বসন্ত (জ্ঞানী)ও। তোমালোক সন্তানসকলো যিমানো জ্ঞানী-যোগী হ'ব সিমানো জ্ঞান ধাৰণা হ'ব। প্ৰথমতে আত্মাক পৱিত্ৰ বনাব লাগে। যোগ-যোগ বুলি কোৱা কিন্তু তোমালোকৰ মাজতো বহুতে ইয়াৰ অৰ্থই বুজি নোপোৱা। যোগ অবিহনে নিজক অথবা ভাৰতক পৱিত্ৰ বনাব নোৱাৰিবা। যদিওবা সেৱাও কৰা, সেৱা কেন্দ্ৰও খোলা কিন্তু মায়াই একেবাৰে নাকত ধৰি লয়। অহংকাৰ আহি যায় – মই ইমান সেৱাকেন্দ্ৰ খুলিছো। দেহ-অভিমান আহি যায়। পিতাইটো বুজায় – নিজক আত্মা বুলি ভাবি পিতাৰ সৈতে যোগ লগোৱা। কোনো বিকৰ্ম যাতে হৈ নাযায়। যদি পিতাক পাহৰি কৰোৱাৰ নাম-ৰূপত বান্ধ খাই যোৱা তেন্তে বহুত ক্ষতি হৈ যায়। এয়া অতি উচ্চ লক্ষ্য। বিশ্বৰ মালিক হোৱাটো সাধাৰণ কথা নেকি! পিতাৰ কিমান মহিমা! তেওঁৰ নামত কিমান মন্দিৰ সাজে! তোমালোকে জানা সোমনাথৰ মন্দিৰ কোনে আৰু কেতিয়া সজালে। মন্দিৰো ক্ৰমানুসৰি সজায়। সোমনাথৰ মন্দিৰৰ পাছতে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ অথবা জগত অম্বাৰ মন্দিৰ। মনুষ্যই জানো জানে সোমনাথৰ মন্দিৰ কোনে সজালে? তেওঁতো নিৰাকাৰ। নিৰাকাৰৰ পূজাৰীয়ে নিৰাকাৰ শিৱকে পূজিব। কিন্তু নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰিহে জানা। ৰাতিয়ে দিনে সেৱাৰে চিন্তন চলিব লাগে। দেহ-অভিমান নোহোৱা হ'লেহে সেৱাৰ চিন্তন চলিব। দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। পিতাৰ লগত পুৰা যোগ থাকিব লাগে। তেওঁৰ প্ৰতি পুৰা সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰাতো কোনো মাহীৰ ঘৰ নহয়। মায়াৰ ভূতে যোগ খণ্ডিত কৰি দিয়ে। এইয়াটো পিতাইহে জানে। কিছুমান সন্তান ইমান ঢিলা যে কিবা ক'লেই বিশ্বাসঘাতক হৈ বিপথগামী হৈ যায়। তেনে সন্তানে নিজৰে ভাগ্য নষ্ট কৰি পেলায়। আশ্চৰ্য্যজনক ভাবে বাবাৰ হয় (বনন্তী) পুনৰ এৰি গুচি যায় (ভাগন্তী হৈ যায়) অহিত (ডিচচাৰ্ভিচ) কৰিবলৈ লাগি যায়। ভাগৱততো উল্লেখ আছে - অমৃত পান কৰি কৰি পিছত বিশ্বাসঘাতক হৈ অপকাৰ কৰিবলৈ লয়। বাবাৰ কিমান চিন্তন চলে - অমৃত পান কৰি কৰি পিছত বিশ্বাসঘাতক হৈ লোকচান কৰিব পাৰে। সঁচাকৈ বিশ্বাসঘাতক হৈ লোকচান কৰিবলৈ ধৰে, অবলাসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হয়। অন্য সংসংগবোৰত অত্যাচাৰ হয় জানো? ইয়াত প্ৰথম কথা হৈছে বিহ (বিকাৰ) ত্যাগ কৰা। বিহ ত্যাগেই নকৰে।

কৈয়ো থাকে অমৃত স্বৰ্গবাসী হ'ল। কিন্তু স্বৰ্গ (হেভেন) কি, সেয়া একো নাজানে। যেনেকৈ অৰ্থ নজনাকৈ কোনোবাই কৈ দিলে তেনেকৈ কৈ দিয়ে। এতিয়া কিমান বুজি পোৱা হৈছা। পিতাই জানে কোন ভাল-ভাল ফুল হয়, কিছুমান আছে যাৰ নাম ৰূপত বান্ধ খোৱাৰ দুৰ্গন্ধ নাই। জ্ঞানৰ বাহিৰে অন্য কোনো কথা নাই। যোগো পুৰা থকা উচিত। কিছুমান আগৰ পৰাই ক'লা (কুৎচিত; বিকাৰী), আৰু পিছত আৰু বেছিকৈহে ক'লা হৈ যায়। এই সেনা বাহিনীত হাতীৰো ফৌজ আছে, সিংহ-সিংহীৰো ফৌজ আছে, ঘোঁৰাৰো আছে, ছাগলীৰো আছে। সকলো আছে। চলনৰ পৰাই তৎক্ষণাত গম পোৱা যায়- এইয়া যেন ভেড়াৰ ফৌজ। একোৱে বুজি নাপায়, বুদ্ধিত একো নবহে। যেন ম'হৰ নিচিনা বুদ্ধি। পিতাই কিমান সহজ কৰি বুজায়- তোমালোক আত্মা হোৱা। তোমালোকে জানো বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা? হে আত্মা, তুমি অন্য সকলো ফালৰ পৰা বুদ্ধি যোগ আঁতৰাই মোক স্মৰণ কৰা। তুমি জানো স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা? অন্য মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদিক স্মৰণ কৰি থাকা, মোক স্মৰণ কৰাত কি কঠিনতা আছে? কয় – বাবা, মায়াই বুদ্ধি যোগ খণ্ডিত কৰি দিয়ে! আৰে, সম্পত্তি হেৰুৱাই পেলাবা। তোমালোকে বুদ্ধি যোগ পুৰা লগোৱা তেতিয়া বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰিবা। পিতাক জানো কেতিয়াবা পাহৰি যোৱা যায়। দেহ-অভিমানী হোৱা বাবেহে তোমালোকে পাহৰি যোৱা। তোমালোকক বাৰে বাৰে কোৱা হয় - নিজক আত্মা বুলি ভাবা, পিতাক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা। জপ নকৰিবা, শব্দ নকৰিবা। তোমালোকেতো বাণীৰ সিপাৰে যাব লাগিব। মুখেৰে ৰাম-ৰাম কৰিলে দেহ-অভিমান আহি যাব। মনেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ কেৱল আধাৰ ল'ব লাগে। মই আত্মা হওঁ, শান্তিত থাকি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবা হ'ল জ্ঞানৰ সাগৰ, জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ। তেওঁৰ মাজতেই সমস্ত জ্ঞান আছে। তোমালোককো শিকায়।

পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ যাবা, পৱিত্ৰতাৰ মুকুট পাবা আৰু সৃষ্টি চক্ৰৰ বিষয়ে জানিলে ৰত্ন জড়িত মুকুট লাভ কৰিবা। দ্বি (double) মুকুট ধাৰী হৈ যাবা। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব নহ'লে ধৰ্মৰাজৰ শাস্তি খাব লাগিব। পদো ভ্ৰষ্ট হৈ যাব সেইকাৰণে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। আকৌ গুপ্ত আনন্দও লাগিব। শব্দ কৰি হাঁহিব নালাগে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক হৰ্ষিত মুখ বুলি কোৱা হয়। হৰ্ষিত মুখত থকা আৰু হাঁহি থকা দুয়োটা বেলেগ কথা। হৰ্ষিত মুখত থাকিলে গুপ্ত আনন্দ থাকে। শব্দ কৰি হাঁহাটো বেয়া কথা। হৰ্ষিত হৈ থকাটো আটাইতকৈ ভাল। খিলখিলাই (শব্দ কৰি) হাঁহাটোও এটা বিকাৰ। সেইটোও থাকিব নালাগে। আনন্দ চেহেৰাত প্ৰকাশ পাব লাগে। সেইটো তেতিয়াহে আহিব যেতিয়া অন্যকো নিজৰ দৰে গঢ়ি তুলিবা। সেৱা আৰু সেৱা। সেৱা পালা আৰু দৌৰিলা, অন্য কোনো কথা নাই। তোমালোক সন্তানসকলে সেৱা কৰা, কাঁইটক কলি (ফুল) বনোৱা। বাবাই সন্তানসকলক ভাল ভাল পইণ্ট শুনায়। এইটো নিশ্চয় থাকিব লাগে যে বাবাইহে শুনায়। এৰোঁ (ব্ৰহ্মা) কয় মোৰ মহিমা নকৰিবা। সকলো মহিমা শিৱ বাবাৰেই তেওঁক স্মৰণ কৰিলেহে সম্পূৰ্ণ বিকৰ্মাজিৎ হ'ব। বহুত সহজ কথা। স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু চক্ৰ ঘূৰাব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী একেবাৰে অন্তত হয় ক্ৰমানুসাৰে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) পিতাৰ নিজৰ সান্নিধ্যত ৰখাৰ উপাই উলিয়াব লাগে, ভোজনৰ সময়ত স্মৰণত থাকিব লাগে। অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। নিজৰ পুৰণা শৰীৰৰ প্ৰতি মৰম (আসক্তি) ৰাখিব নালাগে।
- (2) পিতাৰ প্ৰতি পুৰা সন্মান ৰাখিব লাগে। অহংকাৰত আহিব নালাগে। নাম-ৰূপৰ বেমাৰৰ পৰা সদায় দূৰৈত থাকিব লাগে। জ্ঞান-যোগত মস্তিত থাকিব লাগে।

*বৰদান:- বিশেষত্বক চোৱাৰ চশমা পিন্ধি সম্বন্ধ-সম্পৰ্কত আহোতা বিশ্ব পৰিৱৰ্তক হোৱা।

ইজনে সিজনৰ লগত সম্বন্ধ বা সম্পৰ্কত আহোতে প্ৰত্যেকৰে বিশেষত্ব চোৱা, বিশেষত্বক চোৱাৰ দৃষ্টি ধাৰণ কৰা। যেনেকৈ আজি কালি চশমা ফেশ্বন হিচাপেও পিন্ধে আৰু বাধ্যবাধকতাৰ বাবেও পিন্ধে। গতিকে বিশেষত্বক দেখাৰ চশমা পিন্ধা। আন একো যাতে দেখা নাযায়। যেনেকৈ ৰঙা চশমা পিন্ধিলে সেউজীয়াও ৰঙা দেখা যায়। গতিকে বিশেষত্বৰ চশমাৰ দ্বাৰা আৱৰ্জনাৰ নাচাই পদুম ফুলক চালে বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ বিশেষ কাৰ্য্যৰ নিমিত্ত হৈ যাবা।

*শ্লোগান:- পৰচিন্তন আৰু পৰদৰ্শনৰ ধূলিৰ পৰা সদায় দূৰৈত থকা তেতিয়া বেদাগ অমূল্য হীৰা হৈ যাবা।

!!ওম্ শান্তি!!

***